

Skupina Progres 2 oslavila abrahámoviny a vydává zbrusu nové album

Padesát let od vzniku skupiny, to už je úctyhodné jubileum a také pádný argument přiblížit její osudy a položit pár otázek kapelníkovi, kytaristovi a skladateli, jímž je Pavel Váně. Kapela vznikla na podzim roku 1968 v Brně pod názvem The Progress Organization. Sestavu tvořili tehdejší kapelník Zdeněk Kluka (bicí nástroje, zpěv), Pavel Váně (kytara, zpěv), Jan Sochor (varhany, klavír, saxofon, zpěv) a Emmanuel Sideridis (baskytara, zpěv).

PŘIPRAVIL: PETR GRATIAS

Od prvopočátku patřila mezi představitele progresivního rocku s psychedelickými prvky a se skvěle vystavěnými vokálními party. V roce 1970 se kapela rozešla a normalizační dobu její členové strávili v řadách doprovodných skupin Marthy a Teny Elefteriadu a Boba Frídlu. Váně působil krátce ve skupinách Collegium Musicum a Atlantis, zatímco Sideridis se dva roky poté vystěhoval do Řecka. V roce 1971 ale ještě skupina natočila svoje první album, kritiky hodnocené jako Deska roku 1972. V roce 1978 vychází jejich druhé album Mauglí pod názvem kapely Barnodaj. Už v roce 1977 se ale kapela vrátila na rockovou platformu jako Progres 2. Celorepublikovou proslulost a uznání jim přinesl tematický projekt Dialog s vesmírem. Kapela v osmdesátých letech procházela personálními a stylovými proměnami, jimiž reagovala na dobové trendy, a vydávala další alba. Po změně politických poměrů utlumila činnost a vrátila se zpět v r. 1992. Její současnou sestavu tvoří Pavel Váně (kytara, zpěv), Miloš Morávek (kytara), Roman Dragoun (klávesové nástroje, zpěv), Pavel Pelc (baskytara, zpěv) a Zdeněk Kluka (bicí nástroje, zobcová flétna, zpěv).

Padesát let od vzniku kapely, to je v oblasti rockové hudby hodně dlouhá historie. Když se ohlédneš zpátky,

co ti uvízlo v paměti jako pozitivní událost a co bys na druhou stranu raději zapomněl?

Vzhledem k faktu, že jsme největší část muzikantského života prožili v temných dobách komunismu, se někdy až divím, kolik politicky choulostivých námětů se nám podařilo do (pod)textů naší hudby prosadit navzdory tehdejší politické situaci. Snažili jsme se vždycky taky udržet vlastní hudební názor, jít svojí cestou a to nebylo vůbec snadné. Ledacos bych asi dnes udělal jinak, ale jsem moc rád, že se nejen v tom muzikantském životě vlastně ani nemusím snažit na něco zapomenout.

Poslední řadové album pod značkou Progres 2 vyšlo před třiceti lety. V současnosti připravujete na hudební trh nové řadové album. Kam se kapela od té doby posunula a čím progresivním hodláte překvapit svoje příznivce?

Za ta léta jsme se samozřejmě mnohému z muzikantského řemesla přiučili. Dnes už se asi ani nesnažíme za každou cenu o nějaké progresivní překvapení. Nová deska je opět tematická, příběh Tuláka po hvězdách je zase tak trochu o svobodě a hudebně je asi taky tradičně „progresácká“, i když pochopitelně odráží náš hudební vývoj. Prostě si vážíme té úžasné možnosti i v tomhle věku si spolu zahrát, užít

Foto: archiv Progresu 2

si té muzikantské pospolitosti a pro mě je stále krásným překvapením i dárkem fakt, že to pořád tolik lidí zajímá.

Soudě podle návštěvnosti vašich koncertů, o publikum nouzi nemáte. Chodí na vás nejenom pamětníci, ale často i mladší generace. Možná otcové nebo dědečkové (?) berou svoje děti a vnuky na vaše vystoupení... Nemáš pocit, že přece jenom ta mladší generace dvacátníků nebo třicátníků se od klasického rocku odklonila k elektronické taneční hudbě a k hip hopu a že se chce především bavit a nad hudbou nepřemýšlet? Podobných signálů vnímám kolem sebe poměrně hodně...

Myslím, že v každé společnosti i době je, a vždycky bylo, těch proudů více. Tak i dnes existuje určitě část mladých posluchačů muziky, která fandí třeba rocku nebo folku, zajímá se o texty i náročnější muziku a současná taneční hudba nebo hip hop ji vůbec neuspokojují. Potkávám jich spousty a mnozí nám píšou, jak se dostali třeba i k naší muzice.

V této chvíli je asi brzo se ptát, ale přesto — měl jsi pocit, že vás nové komponování vnitřně „nakoplo“, a budete uvažovat o nějakém dalším projektu?

To teď nedokážu říct, na to je opravdu příliš brzo. Záleží to určitě i na tom, jak novou desku posluchači přijmou, jestli se celý projekt Tuláka podaří zrealizovat i koncertně. Sám pro sebe jsem si (tajně) předsevzal dotlačit kapelu k padesátinám a k nové desce. To jsem si splnil a teď bych si rád trochu odpočinul. Třeba převezme zas někdo jiný v kapele iniciativu.

Vzhledem k tomu, že padesátiletí kapely je velmi výjimečné rockové jubileum, neuvažovali jste o opětovném svolání všech bývalých členů, kteří prošli kapelou, a uspořádání „monstrózního“ megakonzertu jako před deseti lety?

Všem bývalým členům jsme z pódia výročních koncertů poděkovali. Ale jsme zvyklí hledat stále něco nového, nechceme se opakovat, nechtěli jsme se tedy vracet ke stejnému modelu.

Těch padesát let připomenul v několika písničkách hlavně náš host, spoluzakládající člen Emmanuel Sideridis. A dál jsme chtěli spíše připomenout, že i po těch padesáti letech stále žijeme, tvoříme, a k tomu bylo určitě nejhodnější zahrát taky něco z nové desky. Výroční turné ještě probíhá, ale zatím mám jen příjemné a spokojené ohlasy. ☒

